

Скръбъ и утеха.

Тоя день въ парка царуваше гробна тишина. Високитѣ дървета сѣкашъ бѣха заповѣдали на всичкитѣ си листа да мируватъ. Цвѣтята изъ лехитѣ бѣха затворили своитѣ вратички и запретили на пчелитѣ да брѣмчатъ около тѣхъ. Птичкитѣ се бѣха прибрали въ гнѣздата си, за да смиряватъ малкитѣ си, немирни рожбички. Фонтанитѣ глухо и задавено изхвърляха струитѣ вода на горе. Джгата, що се отразяваше въ тѣхъ, бѣше потъмнѣла и не привличаше погледа, както другъ пжтъ.

Изъ алеитѣ тихо и бавно, като че ли на прѣсти се движеше малката принцеса, а не далечъ отъ нея, приклѣкналъ се забавляваше още по-малкия принцъ. Тѣ бѣха самички. Чудно, защо ли ги бѣ оставила тѣхната най-добра възпитателка и бѣ отишла да пресрещне баща имъ — краля?

Ето че следъ малко кралятъ се зададе придруженъ отъ възпитателката. Малката принцеса, го видѣ отдалечъ, но той и се стори много промѣненъ. Съвсемъ не приличаше на себе си. Не бѣ такъвъ, какъвто го бѣ виждала всѣкога! Освенъ това, едната му ржка сега бѣ превързана, а лицето му бледо, излжчващо страдание, като лицето на светець! „Защо ли, Света Божия майчице? И при това мама трѣбваше да дойде заедно съ него и ни поздрави съ цѣлувка? Защо я нѣма?!“

Принцесата не смѣеше да пристѣпи нито една крачка. А искаше ѝ се да хвъркне да прегърне баща си и му разкаже за тая загадка, що я измжчваше, но това

не бѣше позволено. Минаха нѣколко минути. Възпитателката трѣгна къмъ тѣхъ, а кралятъ се върна обратно.

Защо ли?

Когато възпитателката дойде, седна на една пейка, притегли къмъ себе си малката принцеса и братчето ѝ и ги запита:

— Искате ли днесъ да ви разказвамъ чудни нѣща за една далечна, много, много . . . далечна страна?

— О, да! — отвърна принцесата и седна при нея. Малкият принцъ сжщо зае мѣстото отъ другата страна.

— Има една далечна страна! — започна възпитателката. — Край много звезди трѣбва да се мине; на много отъ тѣхъ да се спре и почине; и най-после се стига въ нея. Тамъ е Царьтъ на всички царе, Кралятъ на всички крале. Отъ Неговия тронъ се лѣе милость, любовъ, благость, смирение. Отъ Неговия тронъ се управлява цѣлата вселена. Тамъ всички жители сж братя и сестри, щастливи и доволни! Цѣлата оная земя прилича на райска градина, въ която и хора, и цвѣтя, и птици знаятъ и вършатъ само едно — волята на Краля на кралетѣ. . . Тамъ се пѣе великата пѣсенъ на живота и вѣчността. . . .

. . . Тя замълча малко.

— Разказвайте още! — каза малката принцеса. — Ами Вие били ли сте тамъ?

— Не, но за тамъ замина вчера вашата майка. . .

— Кога ще се върне, за да ни разкаже всичко, що е видѣла тамъ?